Zbierka súdnych rozhodnutí

NÁVRHY GENERÁLNEHO ADVOKÁTA
PAOLO MENGOZZI
prednesené 17. marca 2015 [1]

Vec C-127/14

Andrejs Surmačs
proti
Finanšu un kapitāla tirgus komisija

[návrh na začatie prejudiciálneho konania, ktorý podal Augstākā tiesa (Lotyšsko)]

„Smernica 94/19/ES — Systém ochrany vkladov — Vylúčenie niektorých vkladateľov z ochrany vkladov — Bod 7 prílohy I smernice 94/19/ES — Pojmy ‚člen správnej rady' a ‚riaditeľ' — Významný vplyv"

1. Na základe predmetného návrhu na začatie prejudiciálneho konania kladie Augstākā tiesa (Najvyšší súd Lotyšskej republiky) Súdnemu dvoru Európskej únie tri prejudiciálne otázky týkajúce sa výkladu smernice Európskeho parlamentu a Rady 94/19/ES z 30. mája 1994 o systémoch ochrany vkladov [2] a konkrétne bodu 7 prílohy I tejto smernice.

2. Táto smernica, ktorá sa nedávno stala predmetom úpravy smernicou 2014/49/EÚ [3], na základe ktorej sa prvá uvedená smernica postupne ruší [4], zabezpečila harmonizáciu minimálnej úrovne ochrany bankových vkladov v prípade ich nedostupnosti z dôvodu krízy úverovej inštitúcie. V rámci tejto úpravy sa v bode 7 prílohy I smernice 94/19 stanovila možnosť členských štátov vylúčiť z ochrany vklady okrem iného členov správnej rady a riaditeľov dotknutej úverovej inštitúcie.

3. Prejudiciálne otázky položené v prejednávanej veci sa týkajú sporu medzi navrhovateľom, ktorým je pán Andrejs Surmačs, a odporkyňou, Finanšu un kapitāla tirgus komisija (Komisia pre finančný a kapitálový trh, ďalej len „Komisija"), vo veci rozhodnutia Komisie vylúčiť z ochrany vklady pána Surmačsa, ktorý bol podpredsedom istej lotyšskej banky v konkurze. Tieto prejudiciálne otázky sa v zásade týkajú výkladu vyššie uvedených pojmov „člen správnej rady" a „riaditeľ". Hoci nová právna úprava podľa smernice 2014/49 už nedáva členským štátom možnosť vylúčiť uvedené kategórie osôb z ochrany vkladov, výklad predmetných pojmov má v každom prípade systémový význam, keďže právna úprava týkajúca sa ochrany vkladov je dnes súčasťou jednotného súboru pravidiel pre finančné služby (Single Rulebook) a predstavuje jeden z prvkov Európskej bankovej únie. [5]

1 — Jazyk prednesu: taliančina.

2 — Ú. v. ES L 135, s. 5; Mim. vyd. 06/002 s. 252.

3 — Smernica Európskeho parlamentu a Rady 2014/49/EÚ zo 16. apríla 2014 o systémoch ochrany vkladov (Ú. v. EÚ L 173, s. 149).

4 — Pozri najmä články 20 a 21 smernice 2014/49.

5 — Jednotný súbor úplných a podrobných pravidiel pre finančné služby (Single Rulebook), ktorého súčasťou je právna úprava týkajúca sa ochrany bankových vkladov, v súčasnosti stanovená smernicou 2014/49, predstavuje spoločne s jednotným mechanizmom dohľadu (Single Supervisory Mechanism) a jednotným mechanizmom riešenia krízových situácií (Single Resolution Mechanism) jeden z troch pilierov Európskej bankovej únie. V tejto súvislosti sa odkazuje na odôvodnenia 11 a 12 nariadenia Rady (EÚ) č. 1024/2013 z 15. októbra 2013, ktorým sa Európska centrálna banka poveruje osobitnými úlohami, pokiaľ ide o politiky týkajúce sa prudenciálneho dohľadu nad úverovými inštitúciami (Ú. v. EÚ L 287, s. 63).

I – **Právny rámec**

A – *Právo Únie*

4. Z prvého a druhého odôvodnenia smernice 94/19 vyplýva, že zavedením systémov ochrany bankových vkladov vo všetkých členských štátoch a harmonizáciou príslušných záruk, počnúc od minimálnej sumy, si táto smernica stanovila za cieľ napomáhať zosúladený rozvoj činnosti úverových inštitúcií v celej Únii odstraňovaním všetkých obmedzení práva usadiť sa a slobody poskytovania služieb a pri súčasnom zvyšovaní stability bankového systému a ochrany vkladateľov.[6]

5. Na tento účel sa v článku 3 smernice 94/19 stanovuje, že každý členský štát zabezpečí, aby sa na jeho území zaviedol a oficiálne uznal jeden alebo viac systémov ochrany vkladov. Podľa článku 7 ods. 1 a 1a tejto smernice členské štáty v prípade nedostupnosti vkladov zabezpečia, že krytie úhrnných vkladov každého vkladateľa je stanovené na 100 000 eur.[7]

6. V rámci systému ochrany vkladov zavedeného smernicou 94/19 existuje niekoľko výnimiek. Táto skutočnosť vyplýva už z odôvodnenia 16 predmetnej smernice, v ktorom sa jednak stanovuje, že minimálna úroveň ochrany predpísaná v tejto smernici by nemala ponechať príliš veľkú časť vkladov bez ochrany, jednak sa spresňuje, že by nebolo vhodné vnucovať úroveň ochrany, ktorá by mohla v určitých prípadoch podnietiť nespoľahlivé spravovanie úverových inštitúcií.

7. Okrem toho v odôvodnení 18 tejto smernice sa uvádza, že „členský štát musí byť schopný vylúčiť určité kategórie zvlášť uvádzaných vkladov alebo vkladateľov, ak sa nenazdáva, že potrebujú zvláštnu ochranu, z ochrany poskytovanej systémami ochrany vkladov“.

8. V tomto ohľade jednak článok 2 smernice 94/19 vylučuje z náhrad prostredníctvom systémov ochrany vkladov niektoré vklady a listiny[8], jednak článok 7 ods. 2 rovnakej smernice priznáva členským štátom možnosť stanoviť, že určití vkladatelia alebo vklady budú z ochrany vyňatí.

9. Zoznam výnimiek podľa článku 7 ods. 2 smernice 94/19 sa uvádza v prílohe I tejto smernice. V zmysle bodu 7 uvedenej prílohy I možno z ochrany vkladov vyňať „Vklady členov správnej rady, riaditeľov, osobne ručiacich spoločníkov, osôb vlastniacich najmenej 5 % základného imania úverovej inštitúcie, osôb poverených zákonným auditom účtovných dokladov úverovej inštitúcie a vkladateľov, ktorí majú porovnateľné postavenie v iných spoločnostiach tej istej podnikateľskej skupiny“.

10. V článku 3 ods. 1 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2013/36/EÚ z 26. júna 2013 o prístupe k činnosti úverových inštitúcií a prudenciálnom dohľade nad úverovými inštitúciami a investičnými spoločnosťami, o zmene smernice 2002/87/ES a o zrušení smerníc 2006/48/ES a 2006/49/ES[9] sa vymedzujú tieto pojmy:

„(7) ‚riadiaci orgán‘ je orgán inštitúcie, ktorý je vymenovaný v súlade s vnútroštátnym právom, ktorý je oprávnený stanovovať stratégiu, ciele a celkové smerovanie inštitúcie a ktorý vykonáva dohľad nad rozhodovaním manažmentu a monitoruje ho a pozostáva z osôb, ktoré účinne riadia činnosť inštitúcie;

6 — Pozri rozsudok Súdneho dvora Spolková republika Nemecko/Európsky parlament a Rada Európskej únie (C-233/94 EU:C:1997:231, bod 13) a tiež s. 2 správy k Návrhu smernice Rady o systémoch ochrany vkladov [KOM(92) 188 v konečnom znení, Ú. v. ES C 163, s. 11].

7 — Článok 7 bol zmenený a doplnený prostredníctvom článku 1 bodu 3 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2009/14/ES z 11. marca 2009, ktorou sa mení a dopĺňa smernica 94/19/ES o systémoch ochrany vkladov, pokiaľ ide o úroveň krytia a výplatnú lehotu (Ú. v. EÚ L 68, s. 3).

8 — Konkrétne ide o vklady iných úverových inštitúcií zriadené v ich vlastnom mene a na vlastný účet, o listiny, ktoré by patrili pod definíciu „vlastné finančné zdroje“, a o vklady, ktoré vznikli z transakcií, v súvislosti s ktorými bol vynesený výrok o vine obžalovaných z prania špinavých peňazí.

9 — Ú. v. EÚ L 176, s. 338.

(8) ‚riadiaci orgán vo svojej funkcii dohľadu' je riadiaci orgán, ktorý vykonáva svoju úlohu dohľadu a monitorovania nad rozhodovaním manažmentu;

(9) ‚vrcholový manažment' sú fyzické osoby, ktoré vykonávajú výkonné funkcie v rámci inštitúcie a ktor[é] sa zodpovedajú riadiacemu orgánu za každodenné riadenie inštitúcie;

…".

11. Usmernenia o posúdení vhodnosti členov riadiaceho orgánu a osôb zastávajúcich kľúčové funkcie, ktoré vydal Európsky orgán pre bankovníctvo [10] na základe článku 16 nariadenia 1093/2010/EÚ [11] (ďalej len „usmernenia Európskeho orgánu pre bankovníctvo"), stanovujú v hlave I ods. 2 tieto vymedzenia pojmov:

„a) ‚riadiaci orgán' znamená riadiaci orgán (alebo riadiace orgány) úverovej inštitúcie vykonávajúci dozorné funkcie a funkcie riadenia, ktorý má konečné rozhodovacie právomoci a je oprávnený stanovovať stratégiu, ciele a celkové smerovanie úverovej inštitúcie;

b) ‚riadiaci orgán vo svojej dozornej funkcii' znamená riadiaci orgán, ktorý vykonáva svoju dozornú funkciu a dozerá na rozhodovanie vedenia a monitoruje ho;

c) ‚člen' znamená navrhovaný alebo vymenovaný člen riadiaceho orgánu;

d) ‚osoby zastávajúce kľúčové funkcie' sú tí zamestnanci, ktorí majú na základe svojho postavenia významný vplyv na smerovanie úverovej inštitúcie, ale ktorí nie sú členmi riadiaceho orgánu. Osoby zastávajúce kľúčové funkcie môžu zahŕňať riaditeľov významných obchodných línií, pobočiek v EHP, dcérskych spoločností v tretích krajinách a funkcie podpory a vnútornej kontroly."

B – *Vnútroštátne právo*

12. Systém ochrany vkladov v Lotyšsku upravuje zákon o ochrane vkladov (noguldījumu garantiju likums), ktorým sa v lotyšskom právnom poriadku vykonáva smernica 94/19.

13. Ustanovenie § 3 ods. 1 tohto zákona stanovuje výšku zaručenej náhrady vo vkladovej inštitúcii, rovnajúcu sa výške chráneného vkladu, a to hranicou 100 000 eur.

14. V § 17 tohto zákona sa naopak uvádzajú dôvody, pre ktoré sa zaplatenie zaručenej náhrady vylučuje. Podľa odseku 4 tohto § v znení účinnom od 19. júna 2009 sa zaručená náhrada nevypláca v prípadoch „vkladov akcionárov vkladovej inštitúcie, ktorí majú v tejto spoločnosti významný podiel, členov alebo predsedu dozornej rady alebo správnej rady, riaditeľa útvaru vnútorného auditu, hlavného audítora spoločnosti a ďalších zamestnancov vkladovej inštitúcie, ktorí plánujú, riadia a kontrolujú jej činnosť a ktorí za ňu zodpovedajú".

10 — EOB/GL/2012/06 z 22. novembra 2012 (https://www.eba.europa.eu/documents/10180/106695/EBA_2012_00220000_SK_COR.pdf).

11 — Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1093/2010 z 24. novembra 2010, ktorým sa zriaďuje Európsky orgán dohľadu (Európsky orgán pre bankovníctvo) a ktorým sa mení a dopĺňa rozhodnutie č. 716/2009/ES a zrušuje rozhodnutie Komisie 2009/78/ES (Ú. v. EÚ L 331, s. 12).

II – **Skutkový stav, konanie pred vnútroštátnym súdom a prejudiciálne otázky**

15. Návrh na začatie prejudiciálneho konania podal vnútroštátny súd v rámci sporu, ktorý vznikol v dôsledku vyhlásenia konkurzu na lotyšskú banku Latvijas Krājbanka. Rozhodnutím z 21. novembra 2011 FKTK pozastavila poskytovanie finančných služieb bankou Latvijas Krājbanka a súčasne odvolala členov jej dozornej rady a správnej rady.

16. Pán Surmačs, navrhovateľ v konaní pred vnútroštátnym súdom, zastával v danom období funkciu podpredsedu uvedenej banky pre otázky medzinárodného a finančného práva. Z tohto dôvodu vydala FKTK 5. januára 2012 v súlade s § 17 ods. 4 lotyšského zákona o ochrane vkladov rozhodnutie, ktorým zamietla vyplatenie zaručenej náhrady v prospech pána Surmačsa ako zamestnanca dotknutej úverovej inštitúcie zodpovedného za plánovanie, riadenie a dohľad nad činnosťou tejto banky.

17. Pán Surmačs napadol rozhodnutie FKTK na Administratīvā apgabaltiesa (Krajský správny súd), pričom sa odvolával na skutočnosť, že post, ktorý v banke zastával, bol v skutočnosti iba čestnou funkciou bez akýchkoľvek rozhodovacích právomocí a z tohto dôvodu uvedenému správnemu súdu navrhoval nariadiť FKTK, aby uznala jeho nárok na zaručenú náhradu.

18. Rozsudkom z 24. januára 2013 však Administratīvā apgabaltiesa žalobu pána Surmačsa zamietol. Tento súd predovšetkým konštatoval, že vzhľadom na význam titulu „podpredseda“ v lotyštine je potrebné osobu, ktorá túto funkciu zastáva, považovať za riadiaceho zamestnanca. Uvedené preukazovala v prejednávanej veci podľa názoru správneho súdu skutočnosť, že pán Surmačs bol priamy podriadený osobe vykonávajúcej najvyššiu funkciu v úverovej inštitúcii, čiže predsedovi správnej rady. V druhom rade dospel Administratīvā apgabaltiesa k záveru, že v odbornej klasifikácii katalógu zamestnaní je pracovné miesto pána Surmačsa zaradené do kategórie „Výkonní riaditelia a vedúci pracovníci podnikov“, pričom k hlavným pracovným úlohám zamestnancov v tejto kategórii patrí určovanie a stanovovanie hlavných usmernení činnosti podniku, ako aj plánovanie, riadenie a koordinácia tejto činnosti. Po tretie uvedený súd konštatoval, že kompetencie spomenuté v opise pracovného miesta pána Surmačsa umožňovali dospieť k záveru, že úlohy, ktoré mu boli zverené, zahŕňali riadenie a štrukturalizáciu činnosti úverovej inštitúcie v súvislosti s jej medzinárodnými operáciami a s inými finančnými operáciami významnými pre úverovú inštitúciu.[12] Z tohto dôvodu Administratīvā apgabaltiesa usúdil, že, hoci pracovné miesto pána Surmačsa nebolo zahrnuté v zozname funkcií, ktorých držitelia boli oprávnení podpisovať dokumenty, je nepochybné, že podľa oprávnení držiteľa funkcie mal pán Surmačs možnosť ovplyvňovať činnosť úverovej inštitúcie.

19. Pán Surmačs podal proti rozsudku Administratīvās apgabaltiesa kasačný opravný prostriedok na Najvyšší súd, v ktorom uviedol, že prvostupňový súd v podstate nepreskúmal obsah povinností a kompetencií vyplývajúcich z jeho funkcie a že uplatnil lotyšský zákon bez zohľadnenia smernice 94/19 a najmä bodu 7 prílohy I tejto smernice. Vnútroštátny súd zastáva názor, že uvedený kasačný opravný prostriedok vedie k určitým pochybnostiam o výklade smernice 94/19.

20. Vnútroštátny súd si predovšetkým kladie otázku, či sa má výpočet osôb prepojených na dotknutú inštitúciu, ktorým možno podľa bodu 7 prílohy I smernice 94/19 odoprieť zaplatenie zaručenej náhrady, považovať za vyčerpávajúci.

12 — Hlavné kompetencie spojené s pozíciou podpredsedu sa podľa uvedeného opisu konkrétne týkali plánovania, koordinácie a zabezpečenia dohľadu vo veci právnej pomoci v súvislosti s medzinárodnými transakciami banky týkajúcimi sa finančného práva; štrukturalizácie, riadenia a vytvárania právnych záruk pri medzinárodných finančných transakciách banky, pri iných významných finančných transakciách banky a tiež pri jej nových finančných produktoch; poradenstva pre dozornú radu a správnu radu banky súvisiaceho s otázkami finančného práva a vyhotovovania príslušných stanovísk; vypracovávania právnych stanovísk k mimoriadne zložitým právnym otázkam.

21. Po druhé si vnútroštátny súd kladie otázku, či je výnimka z nároku na zaplatenie zaručenej náhrady podľa bodu 7 prílohy I smernice 94/19 prípustná iba voči osobám, ktoré zodpovedajú za činnosť úverovej inštitúcie ako celku, alebo aj vo vzťahu k osobám, ktorých zodpovednosť je obmedzená na špecifickú funkciu alebo oblasť činnosti vkladovej inštitúcie. V druhom prípade by bolo podľa názoru vnútroštátneho súdu potrebné objasniť aj to, či sa má vziať do úvahy obsah uvedenej oblasti činnosti alebo uvedenej funkcie osoby v tom zmysle, že s ohľadom na zmysel a účel predmetného ustanovenia by bolo možné odoprieť nárok na zaplatenie zaručenej náhrady výlučne tým osobám, ktorých konanie môže podstatným spôsobom ovplyvniť výsledky činnosti úverovej inštitúcie a v dôsledku toho umožniť alebo spôsobiť nedostupnosť vkladov.

22. Po tretie je podľa názoru vnútroštátneho súdu podstatné objasniť, či je na účel uplatnenia výnimky voči osobám uvedeným v bode 7 prílohy I smernice 94/19 nevyhnutné, aby zamestnanec plne zodpovedal za oblasti činnosti, ktoré mu sú zverené, alebo či je postačujúca samotná možnosť vo väčšej alebo menšej miere ovplyvňovať smerovanie v tejto oblasti. V druhom uvedenom prípade by bolo potrebné stanoviť kritériá, na základe ktorých je možné určiť, či je vplyv zamestnanca na činnosť úverovej inštitúcie dostatočne významný na to, aby sa mohol považovať za „riaditeľa“ v zmysle uvedeného ustanovenia, a tiež, či majú na tento účel význam len práva a povinnosti vyplývajúce z funkcie, ktorú zamestnanec zastáva, uvedené v opise pracovného miesta tohto zamestnanca, alebo či môže mať vzhľadom na všetky okolnosti význam aj skutočný, či dokonca neformálny vplyv daného zamestnanca na činnosť úverovej inštitúcie.

23. Vzhľadom na vyššie uvedené úvahy vnútroštátny súd rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto tri prejudiciálne otázky:

„1. Má sa bod 7 prílohy I smernice Európskeho parlamentu a Rady 94/19/ES z 30. mája 1994 o systémoch ochrany vkladov vykladať v tom zmysle, že výpočet osôb, ktoré sa majú považovať za prepojené s predmetnou úverovou inštitúciou, ktorým sa má odoprieť právo na zaručenú náhradu, uvedený v tomto ustanovení je taxatívny?

2. Možno považovať za riaditeľa úverovej inštitúcie alebo za inú z osôb spomenutých v bode 7 prílohy I smernice 94/19 osobu, ktorá má podľa opisu svojej funkcie právo plánovať, koordinovať a dohliadať nad niektorou oblasťou činnosti úverovej inštitúcie alebo nad výkonom určitej úlohy, ale nie nad činnosťou úverovej inštitúcie ako celku a ktorá nemá možnosť dávať príkazy alebo prijímať rozhodnutia záväzné pre iných? Má sa vziať do úvahy obsah uvedenej oblasti činnosti úverovej inštitúcie alebo uvedenej úlohy?

3. Má sa bod 7 prílohy I smernice 94/19 vykladať v tom zmysle, že členský štát môže odmietnuť vyplatenie zaručenej náhrady osobe, ktorú podľa práv a povinností vyplývajúcich z funkcie, ktoré sú uvedené v opise funkcie, nemožno považovať za riaditeľa, ale ktorá má skutočne značný vplyv na rozhodnutia vedúcich pracovníkov úverovej inštitúcie alebo osôb, ktoré osobne zodpovedajú za túto inštitúciu? Môže mať v tejto súvislosti význam vplyv, ktorý má len neformálnu povahu, vyplývajúci z autority, schopností alebo vedomostí osoby v súvislosti s činnosťou úverovej inštitúcie?“

III – **Konanie pred Súdnym dvorom**

24. Návrh na začatie prejudiciálneho konania bol podaný do kancelárie Súdneho dvora 18. marca 2014. Písomné pripomienky zaslali pán Surmačs, lotyšská vláda a Komisia.

IV – **Právna analýza**

A – *O prvej prejudiciálnej otázke*

25. V prvej prejudiciálnej otázke sa vnútroštátny súd zaoberá v podstate skutočnosťou, či má výpočet podľa bodu 7 prílohy I smernice 94/19, kde sa uvádzajú niektoré kategórie vkladateľov, ktorých môžu členské štáty vyňať z ochrany vkladov v prípade ich nedostupnosti, taxatívny charakter, alebo či členské štáty môžu rozšíriť pôsobnosť predmetnej výnimky aj na iné osoby, ktoré sa v uvedenom zozname neuvádzajú.

26. Zastávam názor, že pokiaľ ide o výpočet vkladateľov uvedený v bode 7 prílohy I smernice 94/19, viacero skutočností svedčí v prospech prijatia reštriktívneho prístupu.

27. V prvom rade je potrebné konštatovať, tak ako to výslovne vyplýva zo správy Komisie k návrhu smernice, na základe ktorej bola následne prijatá smernica 94/19, že „výpočet uvedený v prílohe I je taxatívny a členské štáty môžu z ochrany vkladov vylúčiť iba tam uvedené inštitúcie a osoby, kým akákoľvek iná výnimka by bola v rozpore so smernicou“. [13]

28. Po druhé článok 7 ods. 2 smernice 94/19 a prílohu I tejto smernice, na ktorú predmetné ustanovenie odkazuje, treba vykladať s ohľadom na odôvodnenie 18 tejto smernice, už citované v bode 7 týchto návrhov, ktoré sa nepochybne vzťahuje na výnimky podľa uvedeného ustanovenia. Z tohto odôvodnenia vyplýva, že členské štáty môžu z ochrany poskytovanej systémami ochrany vkladov vylúčiť určité kategórie *zvlášť uvádzaných* vkladov alebo vkladateľov.

29. V tomto odôvodnení sa výslovne nekonštatuje, že zoznam vkladov a vkladateľov uvedený v prílohe I smernice 94/19 je taxatívny. Zo skutočnosti, že vklady a vkladatelia sa majú uvádzať zvlášť, treba však odvodiť, že členské štáty sú v prípade, že sa rozhodnú dané kategórie vkladov a vkladateľov z rozsahu ochrany vylúčiť, povinné taxatívne uviesť v rámci svojej vnútroštátnej legislatívy kategórie vkladov a vkladateľov, na ktoré sa táto výnimka vzťahuje. [14] Skutočnosť, že sa stanovuje nevyhnutná taxatívnosť výpočtu výnimiek v rámci vnútroštátneho právneho predpisu, ktorým sa smernica 94/19 preberá, podľa môjho názoru tiež jasne svedčí v prospech výkladu, podľa ktorého sa členské štáty nemôžu odchýliť od druhov vkladov a vkladateľov, vo vzťahu ku ktorým sa možnosť vylúčenia z ochrany vkladov stanovuje v samotnej smernici, pričom subjektívny rozsah tejto výnimky nemôžu rozšíriť.

30. Po tretie je potrebné konštatovať, že, ako sa už uviedlo, smernica 94/19 zavádza v členských štátoch jeden alebo viac systémov ochrany vkladov, a to v rámci sledovania dvojakého cieľa, t. j. odstrániť všetky obmedzenia slobody usadiť sa a slobody poskytovať služby a chrániť sporiteľov a zabezpečiť stabilitu bankového systému.

31. Článok 7 ods. 2 smernice 94/19 priznáva členským štátom možnosť stanoviť, že určití vkladatelia alebo vklady, uvedení v prílohe I smernice, budú vyňatí z ochrany uvedenej vyššie alebo im bude poskytnutá nižšia úroveň tejto ochrany. Uvedené ustanovenie preto predstavuje derogačnú normu, pokiaľ ide o zavedenie ochrany vkladov podľa smernice 94/19. Na rozdiel od článku 2 smernice, v ktorom sa stanovujú určité povinné výnimky, článok 7 ods. 2 smernice 94/19 necháva členským štátom možnosť rozhodnúť sa, či je vhodné vyňať z ochrany vkladov vkladateľov uvedených v prílohe I.

13 — Pozri s. 18 správy k návrhu smernice, uvedenej v poznámke pod čiarou 6 vyššie.

14 — Aj keď iné jazykové znenia by mohli viesť k odlišným výkladom, výklad odôvodnenia 18, ktorý ponúkam, je podľa môjho názoru zvlášť zrejmý z nemeckého znenia smernice 94/19, kde sa výslovne stanovuje, že kategórie vkladov a vkladateľov *musia byť výslovne uvedené* („ausdrücklich genannt werden müssen“), a to zjavne vo vnútroštátnom právnom predpise, ktorým sa smernica preberá. Holandské znenie „in een limitatieve lijst vermelde“ tento výklad potvrdzuje.

32. Podľa výkladového pravidla, ktoré Súdny dvor pravidelne uplatňuje vo svojej judikatúre, sa oslobodenia, odchýlky alebo výnimky zo zásady alebo pravidla všeobecného významu, stanovené legislatívou Únie, vykladajú reštriktívne. [15]

33. Na základe uplatnenia tohto výkladového kritéria treba predmetné ustanovenie vykladať reštriktívne, a to vzhľadom na to, že ide o uznanie možnosti členských štátov stanoviť výnimku z ochrany alebo zníženie ochrany poskytovanej v rámci systému ochrany vkladov, t. j. o derogačnú normu, pokiaľ ide o zavedenie tohto systému ochrany smernicou.

34. Z uvedených skutočností preto podľa môjho názoru vyplýva, že výpočet vkladateľov podľa bodu 7 prílohy I smernice 94/19 sa má vykladať v tom zmysle, že členské štáty nemôžu rozširovať rozsah výnimky z ochrany vkladov na osoby, ktoré nie sú zahrnuté medzi druhmi vkladateľov uvedenými v predmetnej prílohe.

35. Ako však lepšie ukáže analýza druhej a tretej prejudiciálnej otázky, pojmy uvedené v bode 7 prílohy I smernice 94/19, a konkrétne, pokiaľ ide o vec prejednávanú pred vnútroštátnym súdom, pojmy „člen správnej rady“ a „riaditeľ“ sú pojmami práva Únie, ktoré treba chápať z funkčného hľadiska. Z tohto dôvodu treba tieto pojmy koordinovať s pojmami používanými v rámci vnútroštátneho práva každého členského štátu, ako aj v obchodnej praxi. V uvedenom zmysle sa môže výnimka z ochrany vkladov vzťahovať na osoby zastávajúce pozície, ktoré majú v rámci vnútroštátneho práva alebo v obchodnej praxi odlišný názov ako „člen správnej rady“ alebo „riaditeľ“, a to za predpokladu, že konkrétne vykonávané úlohy možno považovať za súčasť rozsahu vymedzenia týchto pojmov. Výnimku z ochrany vkladov však naopak nemožno rozšíriť na osoby, ktoré nie sú z funkčného hľadiska súčasťou uvedených pojmov. Je úlohou vnútroštátneho súdu, aby vykonal analýzu s cieľom určiť, či sa na určitú osobu vzťahuje rozsah pojmov „člen správnej rady“ alebo „riaditeľ“, a to bez ohľadu na názov funkcie, ktorú zastáva.

36. Z tohto dôvodu môže osoba, ktorá podľa vnútroštátneho práva alebo v súlade s vnútroštátnou obchodnou praxou či praxou danej úverovej inštitúcie zastáva napríklad funkciu podpredsedu, tak ako vo veci prejednávanej pred vnútroštátnym súdom, pokojne patriť do rozsahu pôsobnosti výnimky z ochrany vkladov podľa smernice 94/19, a to v prípade, ak možno jej pracovné miesto považovať z funkčného hľadiska za súčasť pojmov „člen správnej rady“ alebo „riaditeľ“ v zmysle citovanej smernice.

37. Na prvú prejudiciálnu otázku, ktorú položil Augstākā tiesa, treba z týchto dôvodov odpovedať tak, že výpočet uvedený v bode 7 prílohy I smernice 94/19 je taxatívny v tom zmysle, že v rámci vnútroštátnych právnych predpisov nie je možné rozširovať rozsah pôsobnosti výnimky z ochrany vkladov na osoby, na ktoré sa nezávisle od názvu ich pracovných pozícií z funkčného hľadiska nevzťahujú pojmy uvedené v predmetnom zozname.

B – *O druhej a tretej prejudiciálnej otázke*

38. Druhou a treťou prejudiciálnou otázkou, ktoré možno podľa môjho názoru preskúmať spoločne, vnútroštátny súd v podstate Súdny dvor žiada, aby objasnil úroveň a rozsah zodpovednosti, ktorú má mať v rámci riadenia úverovej inštitúcie jej vrcholový manažment, aby bolo členov manažmentu možné považovať za osoby, na ktoré sa vzťahuje výnimka z ochrany vkladov podľa bodu 7 prílohy I smernice 94/19. Vnútroštátny súd kladie rad špecifických otázok, o ktorých usudzuje, že sú rozhodujúce pre vydanie rozhodnutia v ním prejednávanej veci, a to pokiaľ ide o šírku predmetu, úroveň a obsah predmetnej zodpovednosti, ako aj o spôsob, akým sa má táto zodpovednosť stanoviť.

15 — Pozri v tomto zmysle rozsudky Honyvem Informazioni Commerciali (C-465/04, EU:C:2006:199, bod 24) a Pfeiffer a i. (C-397/01 až C-403/01, EU:C:2004:584, bod 52) a tiež citovanú judikatúru.

39. Predbežne treba uviesť, že hoci to vnútroštátny súd výslovne nekonštatuje, zo znenia prejudiciálnych otázok a zo súdnej dokumentácie je zrejmé, že rozsah druhej a tretej prejudiciálnej otázky je v rámci rôznych kategórií vkladateľov uvedených v bode 7 prílohy I smernice 94/19 potrebné obmedziť na výklad výlučne kategórií „člen správnej rady“ a „riaditeľ“. Ostatné kategórie vkladateľov uvedené v bode 7 prílohy I smernice 94/19 sú totiž z hľadiska rozhodnutia vnútroštátneho súdu v prejednávanej veci irelevantné.

40. Príloha I smernice 94/19 ani nijaké iné ustanovenie tejto smernice pojmy „člen správnej rady“ alebo „riaditeľ“ nevymedzuje. Za týchto okolností treba pristúpiť k výkladu uvedených dvoch pojmov, ktorý umožní vysvetliť ich význam a rozsah.

41. V tejto súvislosti treba predovšetkým konštatovať, že smernicou 94/19 mal normotvorca Únie na základe zásady minimálnej harmonizácie [16] v úmysle harmonizovať hlavné prvky systému ochrany vkladov [17], *inter alia* aj režim výnimiek z ochrany vkladov pre niektoré kategórie vkladateľov, medzi ktorými sú vkladatelia uvedení v bode 7 prílohy I tejto smernice.

42. Okrem toho je potrebné pripomenúť, že z potreby zabezpečiť jednotné uplatňovanie práva Únie a zásadu rovnosti podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora vyplýva, že pojmy ustanovenia práva Únie, ktoré na účel vymedzenia vlastného významu a rozsahu výslovne neodkazuje na právo členských štátov, sa majú spravidla v celej Únii vykladať nezávisle a jednotne. [18]

43. Z uvedených úvah je zrejmé, že pojmy „člen správnej rady“ a „riaditeľ“, uvedené v bode 7 prílohy I smernice 94/19, majú autonómny rozmer vlastný právu Únie a nemusia nutne zodpovedať významu, ktorý majú vo vnútroštátnom práve.

44. Vzhľadom na to, že ide o pojmy práva Únie, pri ich výklade je podľa ustálenej judikatúry potrebné zohľadniť nielen textové znenie ustanovenia, ktoré ich obsahuje, ale aj kontext, v ktorom sa nachádzajú, a ciele sledované právnym predpisom, ktorého sú súčasťou. [19] Rovnako proces vzniku ustanovenia práva Únie môže poskytnúť náležité prvky pre jeho výklad. [20]

45. V prvom rade, pokiaľ ide o gramatický výklad dvoch uvedených pojmov, treba uviesť, že v taliančine odkazuje pojem „amministratore“ (člen správnej rady) na právomoc/úlohu správy a v obvyklom právnom jazyku sa môže chápať ako výraz označujúci člena správnej rady obchodnej spoločnosti. Pojem „dirigente“ (riaditeľ) naopak odkazuje na právomoc/úlohu riadenia a vo všeobecnosti označuje zamestnanca, ktorý v rámci podniku vykonáva predovšetkým riadiace funkcie.

46. Výrazy „člen správnej rady“ a „riaditeľ“ však môžu v rôznych jazykoch Únie nadobúdať odlišné významové odtiene. Napríklad lotyšská vláda v tomto zmysle vo svojich pripomienkach poukázala na skutočnosť, že výraz, ktorý sa v lotyšskom znení smernice 94/19 používa na označenie riaditeľa, t. j. „vadītājs“, má širší rozsah ako zodpovedajúci pojem použitý v anglickom (manager) a francúzskom (dirigeants) znení.

47. Z uvedeného podľa môjho názoru vyplýva, a to bez toho, aby bolo potrebné ďalej rozvíjať analýzu textu, že gramatický výklad uvedených dvoch výrazov nemôže poskytnúť dostatočnú odpoveď, pokiaľ ide o ich rozsah. Z tohto dôvodu je potrebné pristúpiť k teleologickému a systematickému výkladu ustanovenia obsahujúceho tieto dva pojmy, a to pri zohľadnení procesu vzniku tohto ustanovenia.

16 — Pozri odôvodnenie 6 smernice 2014/49.

17 — Pozri odôvodnenie 9 smernice 94/19.

18 — Pozri rozsudok Deckmyn a Vrijheidsfonds (C-201/13, EU:C:2014:2132, bod 14 a citovanú judikatúru).

19 — Pozri rozsudok Circul Globus Bucureşti (C-283/10, EU:C:2011:772, bod 32). V tomto zmysle pozri tiež rozsudky Partena (C-137/11, EU:C:2012:593, bod 56) a Koushkaki (C-84/12, EU:C:2013:862, bod 34) a tam citovanú judikatúru.

20 — Pozri rozsudok Inuit Tapiriit Kanatami a i./Parlament a Rada (C-583/11 P, EU:C:2013:625, bod 50).

48. Pokiaľ ide o teleologický výklad predmetného ustanovenia, na základe odôvodnenia 18 je zrejmé, že zmyslom a účelom odôvodňujúcim možnosť priznanú členským štátom, t. j. vylúčiť určitých vkladateľov z ochrany poskytovanej systémami ochrany vkladov, je skutočnosť, že tieto vklady alebo vkladatelia nepotrebujú zvláštnu ochranu. Z návrhu Komisie, na základe ktorého sa smernica 94/19 prijala, vyplýva, že myšlienka, ktorá stála za predmetným ustanovením o výnimkách, spočívala v neposkytnutí ochrany vkladov osobám, ktoré by bolo možné ťažko považovať za hodné ochrany z dôvodu ich nedostatočnej príslušnosti alebo informovanosti. [21]

49. Zo odôvodnenia 16 smernice 94/19, uvedeného v bode 6 týchto návrhov, ďalej vyplýva, že normotvorca v roku 1994 vychádzal z predpokladu, že minimálna úroveň ochrany predpísaná v smernici by nemala vnucovať takú úroveň ochrany, ktorá by mohla podnietiť nespoľahlivé spravovanie úverových inštitúcií. Ako upozornila Komisia, týmto odôvodnením sa zdôrazňuje, že prípadné vylúčenie určitých kategórií osôb, a najmä vrcholového manažmentu úverových inštitúcií, súvisí v kontexte smernice 94/19 s cieľom vyhnúť sa konfliktom morálneho charakteru. Základnou myšlienkou bolo, že členovia správnej rady a riaditelia úverových inštitúcií, ktorí by sa mohli spoľahnúť na fakt, že ich vklady by boli v prípade problémov týkajúcich sa činnosti banky v každom prípade chránené, aj keď iba v obmedzenom množstve, by mohli prijímať riskantnejšie rozhodnutia, ktoré by mohli danú úverovú inštitúciu poškodiť. [22]

50. V tejto súvislosti však musím konštatovať, že hoci toto skutočne bol zmysel a účel, ktorý bol základom rozhodnutia normotvorcu z roku 1994 stanoviť výnimku z ochrany vkladov členov správnej rady a riaditeľov úverových inštitúcií, normotvorca v roku 2014 sa podľa všetkého v smernici 2014/49 rozhodol od sledovania tohto cieľa upustiť. Uvedená nová smernica totiž už neupravuje výnimky z ochrany vkladov pre určité kategórie vkladateľov, pričom ani v odôvodneniach tejto smernice sa neuvádza potreba tento cieľ realizovať. Za týchto okolností usudzujem, že hoci je zjavné, že smernica 2014/49 sa z hľadiska časovej pôsobnosti na vec prejednávanú pred vnútroštátnym súdom nevzťahuje, skutočnosť, že predmetný cieľ sa v novej smernici nespomína, môže viesť k záveru, že tento cieľ sa v systéme Únie zvlášť významne nesledoval ani pred prijatím smernice 2014/49.

51. Pokiaľ ide o systematický výklad, právnu úpravu týkajúcu sa systémov ochrany vkladov treba v súčasnosti považovať za jeden z článkov regulačného systému Únie týkajúceho sa bánk a iných finančných inštitúcií. [23] Konkrétne dnes predstavuje jeden z prvkov Európskej bankovej únie. [24] Na druhej strane už smernica 94/19 bola súčasťou širšieho regulačného rámca, o čom svedčia odkazy na rôzne iné smernice uvedené v niektorých jej odôvodneniach. [25] Pri výklade pojmov „člen správnej rady“ a „riaditeľ“ treba preto zohľadniť regulačný systém, ktorého sú tieto pojmy súčasťou. [26] Skutočnosť, že niektoré ustanovenia daného regulačného systému neboli v čase relevantnom pre skutkový stav vo veci samej platné, nebráni podľa môjho názoru tomu, aby sa tieto ustanovenia použili ako výkladové nástroje.

21 — Pozri s. 18 správy k návrhu smernice, uvedenej v pozn. pod čiarou 6 vyššie.

22 — V tejto súvislosti pozri aj úvahy uvedené v bode 167 rozsudku Súdneho dvora EZVO, Dozorný úrad EZVO/Island (E-16/11, [2013] Zbierka Súdu EFTA, 4).

23 — Pozri rozsudky Súdneho dvora EZVO, Dozorný úrad EZVO/Island (E-16/11, [2013] Zbierka súdu EZVO, 4, bod 128) a Aresbank S.A./Landsbankinn hf., Fjármálaeftirlitið a Island (E 17/11, [2013] Zbierka Súdu EZVO, 916, body 86 až 95).

24 — Pozri bod 3 a poznámku pod čiarou 5 vyššie.

25 — Pozri napríklad piate a šieste odôvodnenie smernice 94/19.

26 — V tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že bod 4 prílohy I smernice Európskeho parlamentu a Rady 97/9/ES z 3. marca 1997 o systémoch náhrad pre investorov (Ú. v. ES L 84, s. 22; Mim. vyd. 06/002, s. 311) stanovuje rovnakú výnimku, ako je tá uvedená v bode 7 prílohy I smernice 94/19.

52. Analýza legislatívy Únie v oblasti úverových inštitúcií podľa môjho názoru preukazuje, že dva druhy pozícií, ktoré je možné prirovnať k funkciám člena správnej rady a riaditeľa v zmysle smernice 94/19, sa považujú za hodné osobitnej právnej úpravy. Právne predpisy Únie tak na jednej strane obsahujú určité ustanovenia týkajúce sa riadiaceho orgánu úverových inštitúcií, a to jednak pokiaľ ide o jeho skutočnú manažérsku funkciu, jednak pokiaľ ide o dozornú a kontrolnú funkciu. Na druhej strane sa predmetná právna úprava týka aj osôb, ktoré hoci nie sú členmi riadiaceho orgánu úverovej inštitúcie, zastávajú v danej spoločnosti kľúčové pozície, pričom za svoju činnosť sa zodpovedajú riadiacemu orgánu.

53. Smernica 2013/36 stanovila práve v tomto zmysle osobitné pravidlá týkajúce sa tak riadiaceho orgánu, ako aj osôb, ktoré sú súčasťou pojmu „vrcholový manažment“.[27] Táto smernica stanovuje napríklad opatrenia v oblasti riadenia, ktoré sa uplatňujú jednak na riadiaci orgán, jednak na vrcholový manažment.[28] Smernice tiež napríklad stanovuje, že v prípade navrhovaného nadobudnutia kvalifikovanej účasti v úverovej inštitúcii sú príslušné orgány povinné posúdiť v záujme zaručenia zdravého a obozretného riadenia úverovej inštitúcie, v prípade ktorej sa nadobudnutie navrhuje, okrem iného aj dobrú povesť, vedomosti, zručnosti a skúsenosti členov riadiaceho orgánu a tiež vrcholového manažmentu, ktorí budú riadiť činnosť úverovej inštitúcie v dôsledku navrhovaného nadobudnutia.[29]

54. Európsky orgán pre bankovníctvo stanovil z rovnakého dôvodu kritériá a postupy, ktoré musia úverové inštitúcie a príslušné orgány dodržiavať v rámci posudzovania vhodnosti navrhovaných aj vymenovaných členov riadiaceho orgánu úverovej inštitúcie vo funkcii riadenia a strategického dohľadu, ktoré sa však vzťahujú aj na posudzovanie vhodnosti „osôb zastávajúcich kľúčové funkcie“ v súlade s usmerneniami Európskeho orgánu pre bankovníctvo.

55. V tomto regulačnom kontexte a s ohľadom na vymedzenia pojmov podľa článku 3 ods. 1 bodov 7, 8 a 9 smernice 2013/36, ako aj podľa usmernení Európskeho orgánu pre bankovníctvo zastávam názor, že súčasťou pojmu „člen správnej rady“ v zmysle smernice 94/19 môžu byť členovia orgánov spoločnosti, ktorá je úverovou inštitúciou, poverení vykonávaním činnosti riadenia a/alebo dohľadu v tejto inštitúcii.[30] Uvedené vymedzenie pojmu „člen správnej rady“ je podľa môjho názoru v súlade s definíciou tohto pojmu ako člen riadiaceho orgánu podľa smernice 2013/36 a tiež podľa usmernení Európskeho orgánu pre bankovníctvo.

56. Rovnakým spôsobom možno podľa môjho názoru považovať pracovníkov úverovej inštitúcie, ktorí síce nie sú členmi riadiaceho orgánu, ale zastávajú kľúčové funkcie pri každodennom riadení tejto inštitúcie, pričom majú možnosť významne ovplyvňovať riadenie spoločnosti a z titulu svojich funkcií priamo zodpovedajú riadiacemu orgánu, za súčasť pojmu „riaditeľ“. Toto vymedzenie pojmu „riaditeľ“ je podľa môjho názoru tiež v súlade jednak s pojmom „vrcholový manažment“, uvedeným v smernici 2013/36, jednak s výrazom „osoby zastávajúce kľúčové funkcie“ v zmysle usmernení Európskeho orgánu pre bankovníctvo.

57. Tieto definície napokon zodpovedajú aj cieľom, ktoré sledoval normotvorca v roku 1994, tak ako sa uvádzajú v bodoch 48 a 49 vyššie.

58. Je však úlohou vnútroštátneho súdu, aby pri zohľadnení všetkých okolností veci konkrétne posúdil, či určitú osobu spojenú s úverovou inštitúciou možno považovať za súčasť jednej z dvoch kategórií uvedených vyššie.

27 — Pozri článok 3 ods. 1 bod 9 smernice 2013/36, citovaný v bode 10 vyššie.

28 — Pozri napríklad nominačný výbor podľa článku 88 ods. 2 smernice 2013/36.

29 — Pozri článok 23 ods. 1 písm. b) smernice 2013/36.

30 — V tomto ohľade možno tiež konštatovať, že v odporúčaní Komisie 2004/913/ES zo 14. decembra 2004 o zavedení vhodného systému odmeňovania riadiacich pracovníkov registrovaných spoločností (Ú. v. EÚ L 385, s. 55) sa „riadiaci pracovník“ (amministratore) vymedzuje ako „ktorýkoľvek člen administratívnych, riadiacich a dozorných orgánov registrovanej spoločnosti“. Pozri konkrétne bod 2.1 tohto odporúčania.

59. Na základe tohto vymedzenia dvoch predmetných pojmov je možné podrobne zodpovedať špecifické otázky položené vnútroštátnym súdom. Tieto otázky sa týkajú jednak šírky predmetu zodpovednosti, ktorá sa má priznať zamestnancovi úverovej inštitúcie, aby ho bolo možné označiť ako riaditeľa v zmysle smernice 94/19, jednak úrovne a obsahu tejto zodpovednosti, ako aj konkrétnych okolností, prostredníctvom ktorých sa uvedená zodpovednosť stanovuje.

60. Pokiaľ ide o šírku predmetu zodpovednosti, vnútroštátny súd kladie predovšetkým otázku, či má táto zodpovednosť zahŕňať činnosť úverovej inštitúcie ako celku alebo či stačí, ak zamestnanec zodpovedá iba za jednu oblasť činnosti danej inštitúcie. V tomto druhom prípade žiada vnútroštátny súd o rozhodnutie, či záleží na obsahu tejto oblasti činnosti.

61. Na základe vymedzenia pojmu riaditeľ v bode 56 vyššie zastávam názor, že na to, aby sa osoba mohla označiť za riaditeľa, nie je potrebné, aby zodpovednosť súvisiaca s jeho pracovným miestom zahŕňala činnosť úverovej inštitúcie ako celku. Na uznanie možnosti osoby významne ovplyvňovať riadenie úverovej inštitúcie môže byť podľa môjho názoru postačujúce, aby táto osoba zodpovedala za jednu oblasť činnosti danej spoločnosti, ktorá však musí byť v rámci celkovej činnosti tejto inštitúcie významná. Z tohto dôvodu je zjavné, že možnosť významne ovplyvňovať riadenie úverovej inštitúcie závisí od druhu a významu predmetnej oblasti činnosti. Je úlohou vnútroštátneho súdu, aby konkrétne rozhodol, či zodpovednosť týkajúca sa predmetnej oblasti činnosti v ním prejednávanej veci umožňuje osobe, ktorá túto funkciu zastáva, ovplyvňovať do významnej miery riadenie dotknutej inštitúcie. V tomto ohľade usudzujem, že zodpovednosť za riadenie, štruktúru, plánovanie, koordináciu a dohľad v rámci činnosti úverovej inštitúcie v súvislosti s jej medzinárodnými transakciami a inými významnými transakciami tejto banky vo všeobecnosti umožňuje, vynímajúc podrobnú analýzu konkrétnych okolností prejednávanej veci, významne ovplyvňovať riadenie tejto banky.

62. Ďalej, pokiaľ ide o potrebnú úroveň a obsah zodpovednosti, na základe ktorých by bolo možné uznať zamestnanca úverovej inštitúcie za riaditeľa v zmysle smernice 94/19, vnútroštátny súd kladie predovšetkým otázku, či je potrebné, aby mal tento zamestnanec úplnú a celkovú zodpovednosť za činnosť úverovej inštitúcie či oblasti činnosti v jeho pôsobnosti, alebo či je postačujúca aj existencia samotnej možnosti túto činnosť ovplyvňovať, hoci aj nepriamo. Vnútroštátny súd kladie tiež otázku, či je na to, aby bolo určitú osobu možné označiť za riaditeľa, potrebné, aby mala táto osoba právomoc vydávať príkazy alebo prijímať rozhodnutia, ktoré sú pre iné osoby záväzné.

63. Z pojmu riaditeľ podľa bodu 56 vyššie v tejto súvislosti vyplýva, že aby zamestnanca bolo možné označiť za riaditeľa, musí v rámci inštitúcie zohrávať kľúčovú úlohu, ktorá mu umožňuje významne ovplyvňovať riadenie tejto inštitúcie a za svoju činnosť musí priamo zodpovedať riadiacemu orgánu spoločnosti. S ohľadom na toto vymedzenie pojmu riaditeľ zastávam názor, že na označenie zamestnanca ako riaditeľa nie je vôbec potrebné, aby mal tento zamestnanec úplnú a celkovú zodpovednosť za určitú oblasť činnosti, ani aby disponoval právomocou vydávať príkazy alebo prijímať záväzné rozhodnutia. V závislosti od okolností každého jednotlivého prípadu totiž nie je vylúčené, že právomoc riadiť, plánovať, koordinovať alebo vykonávať dohľad v rámci činnosti alebo významnej oblasti činnosti úverovej inštitúcie umožňuje osobe, ktorá uvedenou právomocou disponuje, významne túto inštitúciu ovplyvňovať. Prináleží však vnútroštátnemu súdu, aby na základe všetkých okolností prejednávanej veci konkrétne zistil, či daný zamestnanec môže, napriek tomu, že nedisponuje úplnou zodpovednosťou za oblasť činnosti a/alebo právomocou vydávať príkazy alebo prijímať záväzné rozhodnutia, skutočne významne ovplyvňovať riadenie úverovej inštitúcie.

64. Táto úvaha ma vedie k zodpovedaniu poslednej otázky položenej vnútroštátnym súdom, ktorý žiada rozhodnúť o tom, či sú na účel označenia zamestnanca ako riaditeľa významné výlučne povinnosti a práva súvisiace s jeho pracovnou pozíciou, tak ako sú uvedené v odbornom opise príslušnej funkcie, alebo či je s ohľadom na všetky okolnosti danej veci relevantný skutočný, aj neformálny vplyv, ktorý má predmetný zamestnanec na činnosť úverovej inštitúcie. Z úvah uvedených vyššie je zrejmé, že vnútroštátny súd je podľa môjho názoru povinný zohľadniť vo svojom hodnotení zameranom na rozhodnutie, či je určitého zamestnanca možné označiť za riaditeľa v zmysle smernice

94/19, všetky okolnosti a prvky konkrétnej veci. Z tejto skutočnosti vyplýva, že ak odborný opis zastávanej pracovnej pozície a vykonávaných úloh s určitosťou predstavuje významný prvok analýzy, je v každom prípade potrebné, aby vnútroštátny súd zobral do úvahy skutočnú situáciu a právomoci a vplyv, aj neformálneho charakteru, ktoré predmetná osoba v rámci úverovej inštitúcie reálne vykonáva.

V – **Návrh**

65. S ohľadom na všetky vyššie uvedené dôvody navrhujem, aby Súdny dvor odpovedal na prejudiciálne otázky, ktoré mu položil Augstākā tiesa, takto:

Výpočet uvedený v bode 7 prílohy I smernice Európskeho parlamentu a Rady 94/19/ES z 30. mája 1994 o systémoch ochrany vkladov je taxatívny v tom zmysle, že prostredníctvom vnútroštátnych právnych predpisov nie je možné rozširovať pôsobnosť výnimky z ochrany vkladov na osoby, na ktoré sa z funkčného hľadiska, nezávisle od názvu ich pracovnej pozície, nevzťahujú pojmy, uvedené v tomto výpočte.

Súčasťou pojmu „člen správnej rady“, uvedeného v bode 7 prílohy I smernice 94/19, sú členovia orgánov spoločnosti, ktorá je úverovou inštitúciou, poverení vykonávaním činnosti riadenia a/alebo dohľadu v tejto inštitúcii. Súčasťou pojmu „riaditeľ“, uvedeného v bode 7 prílohy I smernice 94/19, sú pracovníci úverovej inštitúcie, ktorí síce nie sú členmi riadiaceho orgánu, ale zastávajú kľúčové funkcie pri každodennom riadení tejto inštitúcie, pričom majú možnosť významne ovplyvňovať riadenie spoločnosti a za svoju činnosť priamo zodpovedajú riadiacemu orgánu.

Na označenie zamestnanca ako „riaditeľa“ v zmysle smernice 94/19 nie je nevyhnutne potrebné, aby zodpovednosť súvisiaca s pracovnou pozíciou tohto zamestnanca zahŕňala činnosť úverovej inštitúcie ako celku, ani aby tento zamestnanec disponoval úplnou a celkovou zodpovednosťou za určitú oblasť činnosti alebo právomocou vydávať príkazy či prijímať záväzné rozhodnutia.

Je však úlohou vnútroštátneho súdu, aby s prihliadnutím na všetky relevantné okolnosti prejednávanej veci, ktoré zahŕňajú nielen odborný opis zastávanej pracovnej pozície, ale aj skutočnú situáciu a právomoci, ktoré predmetný zamestnanec v úverovej inštitúcii reálne vykonáva, konkrétne zistil, či má daný zamestnanec skutočne možnosť významne ovplyvňovať riadenie úverovej inštitúcie.